

*Незабаром у прокат вийде нова
блискуча екранізація!*

«Вбивство у «Східному експресі»» — одна із найвідоміших детективних історій Агати Крісті, що неодноразово втілювалась на екранах. Нова прем'єра — вже у листопаді 2017 року!

Агата Крісті — неперевершена королева детективу і найпопулярніший автор усіх часів. Продано близько мільярда примірників її творів англійською мовою і ще мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами.

Знаменитий бельгійський детектив Еркюль Пуаро мусить терміново виїхати до Британії, але вільних місць у «Східному експресі» вже немає. Його виручає давній друг мсьє Бук, власник залізничної компанії. Зранку за сніданком детектив відзначає, що пасажери поїзда — люди різних національностей. Американець Ретчетт, що видається Пуаро надто підозрілим, просить детектива стати його охоронцем. Але той відмовляється. Уночі Пуаро весь час будять різні звуки, а потім западає тиша — через снігові замети поїзд зупинився десь у Югославії, пасажери нервуються, а дивний містер Ретчетт лежить мертвим у своєму купе...

Детектив Пуаро береться до розслідування. Кожен із пасажирів має алібі. Люди з різних країн, здається, не знайомі між собою. Пуаро доходить висновку: вони не випадково опинилися в потязі. Тепер підозрюються всі!

www.agathachristie.com

«*MURDER ON THE ORIENT EXPRESS*» film
artwork © 2017 Twentieth Century Fox Film
Corporation. All Rights Reserved

www.bookclub.ua

АГАТА
КРІСТІ

ВБИВСТВО У «СХІДНОМУ ЕКСПРЕСІ»

ЕКРАНІЗАЦІЯ ВІД TWENTIETH CENTURY FOX

АГАТА КРІСТІ

ВБИВСТВО У «СХІДНОМУ ЕКСПРЕСІ»

AGATHA CHRISTIE

MURDER
ON THE
ORIENT
EXPRESS

A NOVEL

АГАТА КРИСТІ

ВБИВСТВО
у
«СХІДНОМУ
ЕКСПРЕСІ»

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Translation entitled «Вбивство у “Східному експресі»»
© 2017 Agatha Christie Limited. All rights reserved

“Murder On The Orient Express”
© 1934 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Перекладено за виданням:
Christie A. Murder On The Orient Express : A Novel /
Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2013. — 282 p.

Переклад з англійської *Надії Хаєцької*

AGATHA CHRISTIE® MURDER
ON THE ORIENT EXPRESS® and
POIROT® are registered trademarks
of Agatha Christie Limited in the UK
or elsewhere. All rights reserved

“MURDER ON THE ORIENT EX-
PRESS” film artwork © 2017, Twen-
tieth Century Fox Film Corporation.
All Rights Reserved

ISBN 978-617-12-3880-0
ISBN 978-0-00-752750-2 (англ.)

© Неміро Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», художнє оформлен-
ня, 2017

М.Е.Л.М.¹, Арпачійя, 1933 рік

¹ *Максу Едгару Люсьєну Мелловану, другому чоловіку Агати Крісті. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)*

Частина перша

ФАКТИ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Важливий пасажир у Таврському експресі

Зимовий ранок, п'ята година, Сирія. Уздовж платформи в місті Алеппо розтягнувся потяг, котрий у залізничних путівниках велично називався Таврським експресом. Він складався з кухні, вагона-ресторану, спального вагона та двох пасажирських вагонів місцевого сполучення.

Біля підніжки спального вагона стояв молодий французький лейтенант у розкішному однострої, бесідуючи з невисоким чоловіком, закутаним по самі вуха, у якого з-під одягу виднілись тільки частина червоного носа та кінчики закручених догори вусиків.

Було достобіса зимно, і хоча проводити помітного незнайомця не належало до справ приємних, лейтенант Дюбоск мужньо виконував свій обов'язок. Із його рота линули вишукані фрази досконалою французькою. Хоча він, по суті, не розумів, що ж, власне, відбувалося. Так, лише чутки, як завше буває в таких випадках. Роздратування генерала ставало щоразу сильнішим. А тоді прибув цей чужинець-бельгієць, здається, із самої Англії. Минув тиждень, вельми напружений і дивний. А тоді дещо сталося. Один дуже відомий офіцер наклав на себе руки, інший пішов у відставку, і похмурі обличчя раптово втратили свою стурбованість, а деякі військові

обмеження було послаблено. А генерал, генерал того самого лейтенанта Дюбоска, аж наче помолодшав років на десять.

Дюбоск почув випадково частину розмови генерала з чужинцем. «Ви врятували нас, *mon cher*¹, — розчулено сказав генерал, його знамениті сиві вуса тремтіли. — Ви врятували честь французької армії, запобігли значному кровопролиттю! Чим я можу віддячити вам за те, що вислухали моє прохання? Подолали такий далекий шлях...»

На що чужинець (то був мсьє Еркуль Пуаро) гречно відповів: «Чи ж годен я забути, як ви колись врятували мені життя?» Генерал заперечив, мовляв, його заслуги перебільшені, а потім, згадавши Францію, Бельгію, славу, честь та інші споріднені речі, вони щиро обнялися, і на тім їхня бесіда скінчилась.

Що ж там все-таки сталося, лейтенант Дюбоск так і не допетрав, наразі він мав посадити мсьє Пуаро на Таврський експрес, і виконував це доручення старанно і завзято, як і належало молодому офіцерові з перспективою кар'єрного зростання.

— Сьогодні неділя, — сказав лейтенант Дюбоск. — У понеділок, тобто завтра ввечері, ви будете в Стамбулі.

Це він мовив уже не вперше. Такі повторення притаманні розмовам на платформі перед відправленням потяга.

— Саме так, — погодився Пуаро.

¹ Мій дорогий (*фр.*).

— Гадаю, ви маєте намір залишатися там на кілька днів?

— *Mais oui*¹. Я ще не був у Стамбулі. Було б шкода проминути його... *comme ça*². — Він клацнув пальцями, щоб висловити це чіткіше. — Немає потреби квапитися... Я залишуся там на кілька днів як турист.

— *La Sainte Sophie*³, дуже красиве місце, — зауважив лейтенант Дюбоск, який ніколи його не бачив.

На платформу дмухнуло холодним вітром. Обоє чоловіків зіщулилися. Лейтенант Дюбоск нишком поглянув на годинник. За п'ять хвилин п'ята... Ще п'ять хвилин!

Збентежившись, що супутник міг помітити цей нетерплячий погляд, спробував відновити бесіду.

— У цю пору року небагато подорожують, — сказав він, кивнувши на вікна спального вагона.

— Саме так, — погодився Пуаро.

— Сподіватимемося, що у Таврських горах не замете.

— Таке трапляється?

— Іноді. Але не цього року.

— Тоді залишається сподіватися, — сказав мсьє Пуаро. — Новини погоди з Європи не вельми втішні.

— Навіть кепські. На Балканах повно снігу.

— Чув, що й у Німеччині також.

¹ Саме так (*фр.*).

² От-от (*фр.*).

³ Свята Софія (*фр.*). Ідеться про Собор Святої Софії у Стамбулі.

— *Eh bien*¹, — швидко сказав лейтенант Дюбоск, щоб попередити ще одну паузу. — Завтра ввечері, о дев'ятнадцятій сорок будете в Константинополі.

— Так, — сказав мсьє Пуаро, і відчайдушно продовжив: — *La Sainte Sophie*, кажуть, дуже гарна.

— Розкішна, повірте мені.

Над ними, у віконці одного зі спальних вагонів відсунулися шторки й звідти визирнула молода жінка.

Мері Дебенгем майже не спала відтоді, як минулого четверга вирушила з Багдада. Ні в потягу до Кіркуку, ні в кімнаті відпочинку в Мосулі, ні минулої ночі в потягу вона так і не виспалася. Утомившись лежати без сну в спекотній задусі купе, змусила себе встати і тепер виглядала з вікна.

Начебто Алеппо. Звісно ж, нічого цікавого. Просто довга, погано освітлена платформа, чути, як сперечаються араби. Під вікном двоє чоловіків розмовляють французькою. Один із них французький офіцер, а інший — невеликий чоловічок з величезними вусами. Вона ледь усміхнулася. Ніколи в житті вона не бачила когось настільки закутаного. Напевно, надворі дуже холодно. Ось чому в потягу так накочегарили. Вона спробувала відчинити вікно, але воно не піддавалося.

До чоловіків підійшов провідник спального вагона й повідомив їм, що потяг от-от рушить. Мсьє було б краще піднятися у свій вагон. Маленький чоловічок під-

¹ По вагонах, мсьє (*фр.*).

няв свого капелюха. Оце-то голова, як справжнісіньке яйце! Попри свою стурбованість Мері Дебенгем розсміялася. Кумедний чоловічок. Із тих, кого ніколи не сприймаєш серйозно.

Лейтенант виголошував свою прощальну промову. Він підготував її заздалегідь і притримав до останньої хвилини. Чудові та дуже вишукані слова. Відмовляючись здаватися, мсьє Пуаро відповідав тим же.

— *Envoiture, Monsieur*¹, — втрутився провідник спального вагона.

Показуючи неприховане небажання їхати, мсьє Пуаро піднявся у потяг. Провідник попрямував за ним. Мсьє Пуаро помахав рукою. Лейтенант Дюбоск віддав честь. З пронизливим скреготом потяг повільно рушив.

— *Enfin!*² — пробурмотів мсьє Еркюль Пуаро.

— Бр-р-р-р, — сказав лейтенант Дюбоск, аж тепер зрозумівши, наскільки він замерз.

— *Voilà, Monsieur*³. — Театральним жестом провідник показав Пуаро красу його спального вагона й акуратність складеного багажу. — Невеличку валізу мсьє я помістив сюди.

Його протягнута рука на щось натякала. Еркюль Пуаро вклав туди складену банкноту.

¹ Ну (*фр.*).

² Нарешті (*фр.*).

³ От, мсьє (*фр.*).

— *Merci, Monsieur*¹. — Провідник заговорив швидко і діловито. — Квитки мсьє у мене. Також я попрошу ваш паспорт. Мсьє сходить у Стамбулі, так?

Пуаро кивнув.

— Здається, тепер люди подорожують неохоче? — запитав він.

— Ні, мсьє. У вагоні ще тільки двоє пасажирів. Обоє англійці. Полковник з Індії та молода англійська леді з Багдада. Мсьє щось потрібно?

Мсьє замовив пляшку мінеральної води «Пер'є».

П'ята година ранку — незручний час для початку поїздки потягом. Ще дві години до світанку. Розуміючи, що цієї ночі він так і не поспав і що делікатну місію успішно завершено, Пуаро згорнувся калачиком у кутку і заснув.

Коли він прокинувся, було о пів на десяту, і він попрямував у вагон-ресторан у пошуках гарячої кави.

Там була тільки одна відвідувачка, без сумніву, та молода англійка, про яку згадував провідник. Вона була висока, струнка, чорнява, років двадцяти восьми. У тому, як вона снідала та як звеліла офіціантові принести їй ще кави, відчувалась діловитість, що вказувала на те, що ця панянка добре знає світ та звикла подорожувати. Вона була одягнена в темний дорожній костюм із тонкої тканини, що ідеально пасував до спеки в потягу.

Не знайшовши цікавішого заняття, мсьє Еркюль Пуаро непомітно спостерігав за пасажиркою.

¹ Дякую, мсьє (*фр.*).

У нього склалась думка, що це одна з тих молодих жінок, які без проблем подбають про себе, де б вони не перебували. Врівноважена та компетентна. Йому більше сподобалась строга правильність її рис та ніжна блідість шкіри. Сподобалась глянцева чорнява голівка з елегантними завитками та її очі — спокійні, сірі й незворушні. Однак, вирішив Пуаро, вона була надто компетентна, щоб назвати її *jolie femme*¹.

Згодом у вагон-ресторан увійшов другий пасажир. Високий чоловік віком сорока-п'ятдесяти років, худорлявий, засмаглий, злегка посивілий на скронях.

— Полковник з Індії, — промовив про себе Пуаро. Прибулий злегка вклонився дівчині.

— Доброго ранку, міс Дебенгем.

— Доброго ранку, полковнику Арбатнот.

Полковник стояв, поклавши руку на стілець поруч дівчини.

— Не заперечуєте? — запитав він.

— Звісно, ні. Сідайте.

— Ну, розумієте, за сніданком говорять небагато.

— Сподіваюся. Але я не кусаюсь.

Полковник сів.

— Бой! — гукнув він офіцерським голосом і замовив яйця та каву.

Його погляд на мить затримався на Еркюлеві Пуаро, а потім байдуже рушив далі. Пуаро, який безпомилково

¹ Красива жінка (фр.).

читав думки англійців, знав, що той чоловік собі подумав: «Просто якийсь клятий іноземець».

Вірні своїй національності, англійці були не надто говірки. Вони обмінялися кількома короткими фразами, і незабаром дівчина встала та пішла у своє купе.

Під час обіду ті двійко знову сіли за один стіл і знову повністю ігнорували присутність третього пасажира. Розмова стала жвавішою, ніж за сніданком. Полковник Арбатнот говорив про Пенджаб та іноді розпитував дівчину про Багдад, де вона, як з'ясувалося, працювала гувернанткою. У ході бесіди вони виявили, що мають спільних друзів, що одразу ж зробило їхні стосунки привітнішими і теплішими. Вони обговорювали старого Томмі Якогось-то та Джеррі Якогось-ще. Полковник поцікавився, чи їде вона просто в Англію, чи зупиниться в Стамбулі.

— Ні, прямісінько в Англію.

— Шкода, правда?

— Я вже їхала цим маршрутом два роки тому, і тоді провела в Стамбулі три дні.

— А, розумію. Ну, мушу зізнатися, що дуже радий це чути, адже я також їду в Англію.

Сказавши це, він незграбно вклонився, ледь почервонівши.

— А наш полковник залюбливий, — подумав Еркюль Пуаро, звеселівшись. — У потягу це так само небезпечно, як і під час морської подорожі!

Міс Дебенгем байдуже відповіла, що це було б дуже мило. Її манери були стриманіші.

Пуаро помітив, що полковник провів її до купе. Незабаром потяг проїжджав повз величні краєвиди Тавру. Коли ця пара стояла поруч, дивлячись униз, на Кілікійські ворота, дівчина раптом зітхнула. Пуаро, який стояв неподалік, почув її шепіт:

— Як тут гарно! Я хотіла б... Хотіла б...

— Прошу?

— Якби я могла насолоджуватися цим!

Арбатнот не відповів. Його квадратне підборіддя здавалося ще суворішим та напруженішим.

— Бог свідок, я хотів би, щоб ви не мали до цього стосунку! — сказав він згодом.

— Тс-с-с, будь ласка, тихіше.

— О! Усе гаразд. — Він роздратовано глянув у бік Пуаро. Потім продовжив: — Але мені не подобається те, що ви працюєте гувернанткою, змушені бути на побігеньках тиранічних матерів і їхніх набридливих баламутів.

Вона засміялася, наче на мить втратила самовладання.

— О! Ви не маєте так думати. Зацькована гувернантка — це міф. Запевняю вас, що це батьки мене бояться.

Вони більше не розмовляли. Арбатноту, напевно, було соромно за свій сплеск емоцій.

— Я був свідком дивної невеличкої комедії, — замислено сказав про себе Пуаро.

Він ще згадає цю думку пізніше.

Тієї ночі вони прибули на станцію Конья о пів на дванадцятю. Пасажири-англійці зійшли з потяга розім'яти ноги і прогулювались туди-сюди засніженою платформою.

Мсьє Пуаро обмежився тим, що спостерігав за станційним шарварком через шибку. Проте через десять хвилин він вирішив, що ковток свіжого повітря йому не завадить. Він ретельно підготувався до виходу, огорнувши себе кількома шарами пальт і кашне і натягнувши на своє охайне взуття калоші. У такому обмундируванні обережно зійшов на платформу і почав міряти кроками її довжину. У такий спосіб він дістався аж до локомотива.

Саме голоси підказали йому, що то за два розмиті силуети в притінку багажного вагона. Говорив Арбатнот:

— Мері...

Дівчина перервала його.

— Не зараз. Не зараз. Коли все закінчиться. Коли все буде позаду, тоді...

Мсьє Пуаро непомітно повернувся. Він був вражений.

Він ледь упізнав розважливий діловий голос міс Дебенгем.

— Цікаво, — пробурмотів він сам до себе. Наступного дня він став міркувати, чи вони бува не посварилися. Вони майже не розмовляли одне з одним. Пуаро подумав, що дівчина начебто засмучена. Під її очима з'явилися темні кола.

Близько о пів на третю пополудні потяг зупинився. Голови повисовувалися з вікон. Кілька чоловіків зосередилися збоку колії і, нахилившись уперед, щось показували під вагоном-рестораном.

Пуаро висунувся з вікна і запитав провідника, що проходив повз. Чоловік відповів, Пуаро відсмикнув голо-

ву і, повертаючись, ледь не зіштовхнувся з Мері Дебенгем, яка стояла в нього за спиною.

— Що відбувається? — запитала вона французькою, ніби задихаючись. — Чому ми стоїмо?

— Нічого, мадемуазель. Щось спалахнуло під вагоном-рестораном. Нічого серйозного. Вогонь погасили. Тепер лагодять пошкодження. Запевняю вас, жодної небезпеки немає.

Вона зробила невеликий, різкий жест, начебто відмахнулась від самої думки про небезпеку, як від чогось зовсім неважливого.

— Так, так, я розумію. Але ж *час!*

— Час?

— Так, ми ж затримаємося.

— Можливо, — сказав Пуаро.

— Але ми не можемо дозволити собі затриматися! Цей потяг має прибути о 6.55, а ще потрібно перетнути Босфор, щоб устигнути на експрес «Симплон-Схід» о дев'ятій. Якщо ми на годину чи дві затримаємося, то не встигнемо на пором.

— Так, це можливо... — відзначив Пуаро.

Він дивився на неї з цікавістю. Рука, що трималась за віконну перекладину, злегка тремтіла, як і її вуста.

— Чи настільки це для вас важливо, мадемуазель? — запитав він.

— Так. Так, важливо. Я... Я мушу встигнути на той потяг.

Вона повернулась і пішла коридором, щоб приєднатися до полковника Арбатнота.

Її стривоженість була марною. Через десять хвилин потяг рушив далі. У Хайдарпаша він прибув із п'ятихвилинним запізненням, надолуживши час.

Босфор того дня був неспокійний, тому Пуаро не дуже добре переніс переправу. Він відділився від попутників і більше їх не бачив.

Прибувши до Галатського мосту, він попрямував до готелю «Токатліан».

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

У готелі «Токатліан»

У «Токатліані» Еркюль Пуаро попросив номер з окремою ванною кімнатою. Тоді підійшов до порт'є і запитав, чи немає для нього листів.

На нього чекали три листи і телеграма. Брови Пуаро злегка піднялися, коли він побачив телеграму. Він не очікував її.

Як завжди, акуратно і неквапливо він відкрив телеграму. На папері виділялися надруковані слова: «Події у справі Касснера розвиваються саме так, як ви їй передбачили. Будь ласка, негайно повертайтеся».

— *Voilà ce qui est embêtant*¹, — роздратовано пробурмотів Пуаро. Він зиркнув на годинник. — Маю сьо-

¹ А це вже дратує (фр.).

годні виїхати, — пояснив він портъе. — О котрій годині вирушає експрес «Симплон-Схід»?

— О дев'ятій годині, мсьє.

— Можете замовити мені спальний вагон?

— Звичайно, мсьє. У цю пору року з цим немає жодних труднощів. Потяги ходять майже порожні. Перший чи другий клас?

— Перший.

— *Très bien*¹, мсьє. Куди ви їдете?

— До Лондона.

— *Bien*, мсьє. Я куплю вам квиток до Лондона і резервую купе в спальному вагоні Стамбул—Кале.

Пуаро знову подивився на годинник. За десять восьма.

— У мене є час повечеряти?

— Авжеж, мсьє.

Маленький бельгієць кивнув. Він поспішив скасувати замовлення номеру, а потім пішов коридором до ресторану.

Коли він робив замовлення офіціанту, відчув на своєму плечі руку.

— О! *Mon vieux!*² Який несподіваний сюрприз! — сказав голос позаду нього.

Власником голосу був низенький, кремезний, підстаркуватий чоловік із коротко стриженим волоссям. Він задоволено всміхався.

Пуаро підхопився.

¹ Чудово (*фр.*).

² Старий (*фр.*).

— Мсьє Бук.

— Мсьє Пуаро.

Мсьє Бук, бельгієць, був директором міжнародної компанії спальних вагонів, і його знайомство з колишньою зіркою бельгійської поліції відбулося ще багато років тому.

— Ви забралися далеченько від дому, *mon cher*, — зауважив мсьє Бук.

— Невеличка справа в Сирії.

— Ага! А тепер повертаєтесь додому. І коли ж?

— Сьогодні ввечері.

— Чудово! Я також. Тобто я їду в Лозанну, де маю деякі справи. Гадаю, ви вибрали «Симплон-Схід»?

— Так. Щойно попросив замовити мені купе в спальному вагоні. Я планував залишитися тут на кілька днів, але отримав телеграму, що змусила мене повернутися до Англії у терміновій справі.

— О! — зітхнув мсьє Бук. — *Les affaires — les affaires!*¹ Але ви зараз на вершині кар'єри, *mon vieux!*

— Ну, можливо, чогось я і досягнув, — Еркюль Пуаро намагався здаватися скромним, але йому це явно не вдалося.

Бук засміявся.

— Побачимося пізніше, — сказав він.

Еркюль Пуаро зосередився на тому, щоб не намочити в супі свої вуса.

¹ Справи... справи! (*фр.*)

Виконавши це складне завдання й очікуючи наступну страву, він роззирнувся. У ресторані сиділо шестеро осіб, та з них тільки дві привернули до себе увагу Еркуля Пуаро.

Ті двоє сиділи за столиком неподалік. Молодший був приємним чоловіком років тридцяти, безсумнівно, американцем. Власне, то його компаньйон привернув увагу маленького детектива.

Чоловіку було років шістдесят-сімдесят. Віддалік він скидався на доброзичливого філантропа. Трохи лисувата голова, опукле чоло, рот, що, усміхаючись, оголював дуже білі вставні зуби — усе, здавалося, промовляло на користь душевної людини. Лише очі заперечували це припущення: маленькі, глибоко посажені й хитрі. І ще дещо. Коли той чоловік, щось зауважуючи своєму молодому компаньйону, оглянув кімнату, його очі на хвилю зупинилися на Пуаро, і в них промайнули дивна ворожість і неприродна напруженість.

Тоді він підвівся.

— Сплати рахунок, Гекторе, — сказав він.

Його голос був трохи хрипкий. Тембр дивний, м'який, загрозливий.

Коли Пуаро в барі приєднався до свого друга Бука, ті двійко чоловіків якраз покидали готель. Їм знесли багаж. Молодший наглядав за процесом. У той момент він відчинив скляні двері та сказав:

— Усе готове, містере Ретчетт.

Літній чоловік щось схвально буркнув і вийшов.

— *Eh bien*, — сказав Пуаро. — Ну, що ви думаєте про цих двох?

— Американці, — сказав мсьє Бук.

— Безсумнівно, американці. Але я запитую про їхні особисті якості.

— Молодший, здається, досить приємний.

— А інший?

— Чесно кажучи, мій любий друже, я б ним не переймався. Він справив на мене неприємне враження. А на вас?

Еркуюль Пуаро на мить задумався, перш ніж відповів:

— Коли він проходив повз мене в ресторані, — сказав він нарешті, — у мене склалося дивне враження. Начебто дикий звір, хижак, — так, саме хижак, — пройшов повз мене!

— І все ж, поза всяким сумнівом, вигляд у нього респектабельний.

— *Précisément!*¹ Його тіло — клітка — начебто респектабельне, але з-за ґрат проглядає дикий звір.

— У вас яскрава уява, *mon vieux*, — заявив мсьє Бук.

— Цілком можливо. Але я не можу позбутися відчуття, що саме зло пройшло поруч зі мною.

— Ви про того достойного джентльмена з Америки?

— Про того достойного джентльмена з Америки.

— Гаразд, — бадьоро сказав мсьє Бук. — Цілком можливо. У світі стільки зла.

¹ Точно! (*фр.*)

У цей момент відчинилися двері, увійшов портъє та попрямував до двох друзів. Вигляд у нього був збентежений і винуватий.

— Трапилося щось нечуване, мсьє, — звернувся він до Пуаро. — У потягу немає жодного вільного місця у вагоні першого класу.

— *Comment?*¹ — викрикнув мсьє Бук. — У цю пору року? Ах, безсумнівно, то їде компанія журналістів... чи політиків?

— Не знаю, сер, — сказав портъє, звертаючись до нього з повагою. — Але такі справи.

— Ну, — звернувся до Пуаро мсьє Бук. — Друже, не хвилюйтеся. Якось владнаємо. Одне купе, номер 16 завжди залишається вільним. Провідник має простежити за цим. — Він усміхнувся, тоді глянув на годинник. — Ходімо, — сказав він. — Час рушати.

На станції мсьє Бука підкреслено люб'язно й шанобливо привітав провідник спального вагона, одягнений у коричневу уніформу.

— Добрий вечір, мсьє. Ваше купе номер 1.

Він гукнув носіїв, і ті повезли багаж уздовж вагона, на якому висіла мідна пластинка з написом місця призначення:

СТАМБУЛ — ТРІЄСТ — КАЛЕ

— Я чув, що у вас сьогодні заповнено?

¹ Як? (*фр.*)

ЗМІСТ

Частина перша

Факти

<i>Розділ перший.</i> Важливий пасажир у Таврському експресі	9
<i>Розділ другий.</i> У готелі «Токатліан»	20
<i>Розділ третій.</i> Пуаро відмовляється від справи	30
<i>Розділ четвертий.</i> Крик посеред ночі	39
<i>Розділ п'ятий.</i> Злочин	44
<i>Розділ шостий.</i> Жінка?	59
<i>Розділ сьомий.</i> Тіло.	68
<i>Розділ восьмий.</i> Викрадення у сім'ї Армстронгів.	80

Частина друга

Свідчення

<i>Розділ перший.</i> Свідчення провідника спального вагона	87
<i>Розділ другий.</i> Свідчення секретаря	93
<i>Розділ третій.</i> Свідчення камердинера	99
<i>Розділ четвертий.</i> Свідчення американської леді	105
<i>Розділ п'ятий.</i> Свідчення шведської леді	115
<i>Розділ шостий.</i> Свідчення російської княгині	121
<i>Розділ сьомий.</i> Свідчення графа й графині Андрені.	129
<i>Розділ восьмий.</i> Свідчення полковника Арбатнота	135

<i>Розділ дев'ятий.</i> Свідчення містера Гардмана.	145
<i>Розділ десятий.</i> Свідчення італійця.	154
<i>Розділ одинадцятий.</i> Свідчення міс Дебенгем.	158
<i>Розділ дванадцятий.</i> Свідчення покоївки-німкені.	164
<i>Розділ тринадцятий.</i> Підсумки свідчень пасажирів	171
<i>Розділ чотирнадцятий.</i> Огляд знаряддя вбивства	180
<i>Розділ п'ятнадцятий.</i> Огляд багажу пасажирів	189

Частина третя

Еркуюль Пуаро сідає та розмірковує

<i>Розділ перший.</i> Хто з них?..	211
<i>Розділ другий.</i> Десять запитань..	219
<i>Розділ третій.</i> Певні пункти для роздумів..	226
<i>Розділ четвертий.</i> Масна пляма на угорському паспорті	236
<i>Розділ п'ятий.</i> Ім'я княгині Драгомірової.	243
<i>Розділ шостий.</i> Друга розмова з полковником Арбатнотом..	249
<i>Розділ сьомий.</i> Визначення особи Мері Дебенгем	253
<i>Розділ восьмий.</i> Подальші несподівані відкриття.	258
<i>Розділ дев'ятий.</i> Пуаро пропонує два рішення.	266

Літературно-художнє видання

КРИСТІ Агата
Вбивство у «Східному експресі»
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Л. Дмитренко*

Підписано до друку 01.08.2017. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literatyna.ua». Ум. друк. арк. 11,16.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Крісті А.

К82 Вбивство у «Східному експресі»: роман / Агата Крісті; пер.
з англ. Н. Хаєцької. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-3880-0

ISBN 978-0-00-752750-2 (англ.)

Бельгійський детектив Еркюль Пуаро мусить терміново виїхати зі Стамбула до Англії, але вільних місць у «Східному експресі» вже немає. Його виручає давній друг мсьє Бук, власник компанії, котрій належить поїзд. Зранку за сніданком детектив помічає, що пасажери поїзда — люди різних національностей, які випадково опинилися в одному вагоні. Американець Ретчетт, що видається Пуаро надто підозрілим, просить детектива стати його охоронцем. Але той відмовляється. Уночі Пуаро весь час будитимуть різні звуки й стукоти, а потім настане тиша — через снігові замети поїзд зупинився десь в Югославії, пасажири в напруженні, а дивний містер Ретчетт лежить мертвим у своєму купе... Детектив Пуаро береться до розслідування.

**УДК 821.111
ББК 84(4Вел)**